

Hír-telen

hírlevél

Majorváry Sz. Sándor festménye

Mohácsi Józsefné Zsóka festménye

Barna András grafikája

Kedves Alkotótársam!

Tájékoztatlak, hogy az Alkotótábort 2009. szeptember 8-13-ig ismét megtartjuk Tarcalon.

Ez immár az ötödik rendezvényünk lesz ezen a helyszínen, ahol szívesen látnak minket. Kialakult programmal rendelkezünk, amelyet időszerű eseményeken való részvétellel akarunk gazdagítani. Utalok itt a Radnóti és a Kazinczy évfordulókra, amelyeket beépítünk rendezvényeink közé. Eltekintek a napi beosztás ismertetésétől, mert szeptemberig sok minden változhat.

Szeptember 8-án úgy indulj útra, hogy a 15:30 és a 17.30-kor érkező vonathoz biztosítok járművet, a Pelles Vendégházhoz (Tarcal, Szondi út 23.) történő eljutás lebonyolítására.

A gépkocsival érkezők is lehetőleg igazodjanak ehhez, mert 18 órakor lesz vacsora és tábornyitás.

Naponta 09 órától tartunk foglalkozásokat.

A kiállítók már szeptember 9-én berendezik a kiállítást a „6 Puttonyos Borfalu” kiállítótermeiben és aznap este meg is nyitjuk azt a közönség számára. 10-én lehet a bodrogkeresztúri Szociális Otthonban műsort adni, ha Ötvösné alkotótársunk vállalja a szervezést.

Hagyományos Gálaestünket a „6 Puttonyos Borfalu” nagytermében, jó időjárás esetén annak zárt udvarán tartjuk meg alkalomhoz illő környezetben, 11-én, 18 órától.

Szeptember 12-én Széphalomba mennénk tisztelegni a felújított és kibővített Kazinczy emlékparkba és Mauzóleumba (a részleteket Tábornyításkor ismertetem).

A Tábor idején reggeliről mindenki egyénileg gondoskodik. A feltételek biztosítottak.

Ebéd és vacsora Szadai György Csárdájában lesz.

Négy éjszakai szállást veszünk igénybe 2200 Ft/éjszaka áron. Rövidebb időre is lehet jönni, vagy előbb is el lehet távozni a Táborból. A befizetett szállásdíj alapján veszünk nyilvántartásba. Az összeget augusztus 25. és szeptember 1. között a Leskó Imre, 3915 Tarcsl, Keresztúri út 26. címre kérem feladni postai utalványon, így a négy éjszaka szállásdíja 8800 Ft, az ötödik napon ugyanis hazamegyünk, de szeretném, ha minél többen meglátogatnánk Széphalomban a Kazinczy Mauzóleumot és Emlékparkot. Ez esetben, aki távolról jön, még egy éjszakát kell a tarcsl vendégházban eltöltenie. A szálláson kívül minden egyéb költséget tábornytáskor kell fizetni!

Négy ebéd és négy vacsora költségével kell számolnia annak, aki végig lesz. Az étkezési költség 2008-ban 1500 Ft/nap volt (reggeli egyénileg). Némi emeléssel számolni kell.

Dr. Gaál Ernő, a HAT elnöke fix támogatási összeget ajánlott fel, amiből a létszámtól függően jut költségnyhítés a résztvevőknek.

Szabadon választott programok lehetségesek, például a pincevacsora (csülök) Kovács Kálmánnál, amibe a tábori vacsora árával besegítünk. Helytörténeti Múzeum látogatása ingyenes. Nevezetességek megtekintése esetén idegenvezetést biztosít a Múvelődési Ház igazgatója. Kedvező időjárás esetén a tábornytást összekapcsolhatjuk a táborvezetőnél megszokott borkóstolóval.

Egyéb lehetőségekről a tábornytáskor beszélünk.

Kérek minden érdeklődőt, személyre és programra vonatkozó előzetes információért csak indokolt esetben folyamodjatok.

Vezetékes telefonon 20 és 21 óra között leszek elérhető.

E-mail: kislesko@freemail.hu

Tel: 0647–380–048 (este 20–21 óráig)

Szeretettel várunk mindenkit!

Leskó Imre, táborvezető

Gaál Ernő: Múzsaváró

Évek óta elkerül a Múza,
Verset írni sehogy sem segít.
Homlokomról hiányzik a csókja,
Hallgatása régen keserít.

Valamivel kecsegtetni kéne,
Ingereljen, csábítson kicsit.
Vigyen akár bűnös kísértésbe,
Ő az, aki el nem kárhozik.

Kérlek Múzsám, most tekints le reám,
Fürdesd arcom szemed fényében.
Úzd el végre a fájdalmas magányt:
Éltess engem örök békében!

Fazekas Imre Pál: Kincsem

kezedben élő lelke van a virágnak
érzi a szellők illatát
szíved szirmain szép színek sziporkáznak
az ég áldása hull reád

szemeddel látom a végeláthatatlant
földi egek muzsikáját
ajkadról már soha el-nem múlhatatlant
idők vágyak csillogását

köszönöm a sorsnak hívó dalaidat
lángod nélkül fényem sincsen
nevembe foglalt öröklét imáidat
szép szerelmem drága kincsem

Domahidi Klára: Hozzád kúszik..

Ha az idő most megállna,
ránk borulna öröm fátyla.
Sötétségnek vak palástja
mint a szellő, tovaszállna.

Hozzád kúszik vágy és álom,
szíved mélyét megtalálom.
Lázás és szeszélyes élet-
óvóm, féltem szerelmünket.

Domahidi Klára: Párban

Gál Halász Anna: A dadus

A nádfedeles ház udvarán sárgapelyhes kiscsibék tipegnek a magot kereső anyjuk után. Éles csipogásuk felveri az udvar csendjét. A kotlós mama kapirgálva reménykedik, hogy akad egy-egy mag a csőre közé. A házból kilépő tizenkét év körüli kislány szólítja meg.

– Nincs már egy szem mag sem az egész udvaron, hiába keresgél, nem volt ott mán tegnap sem.

Az anyja, a vajlingból kilendíti a mosogatóvizet az udvarra. Erre azonnal odasiet a kotlós, na itt már lesz valami. – Reménykedik.

– Édesanyám, nem találna még valami ennivalót a hombárban? Szegények olyan éhesek, már alig bírom nézni.

– Nincs ott már semmi lyányom, hiába is keresnél.

– Nincs ez így jól, mondom, hogy tessék engem is elengedni szógálni, mint a nényémet, hogy én is hozzak pénzt a házhoz.

– Kicsi vagy te még ahhoz, majd csak megleszünk valahogy.

– Nem vagyok én már olyan kicsi, és tudok én is főzni, hogy alkalmazzanak. Az anyja erősen elgondolkodott. Talán igaza van a lányának, és el kellene engedni. Szegény ura látástól vakulásig van napszámba, de ott csak filléreket keres. Azt a munkát is meg kell becsülni, mert az se jut mindenkinek. A nagylány hazaadja ugyan a keresetét, de az is édes kevés ilyen nagycsalád eltartásához.

– El kéne engedni ezt a lyányt is, – sóhajtott mélyet.

Eszébe jutott, hogy a napokban mondta a nagyobbik lány, aki a főjegyzőnél szolgál, hogy a bankigazgatóék dadust keresnek a négyhónapos kislányuk mellé. Kapna kosztot meg kvártélyt, nem kéne itthon etetni, na meg némi pénzt is. El kéne engedni. Itthon is milyen jól ellátja a kicsiket. – Győzködte magát egyre.

– Aztán tudnál-e te vigyázni magadra, abban az úri házban, lyányom?

– Tudnék hát. – Mondta büszkén kihózza magát. – Miért kérdi édesanyám, hát elengedne? Már azt is tudja hova?

– Hát... éppen lenne hova, csak még kicsi vagy.

– Én? Tessék megnézni, majdnem olyan nagy vagyok, mint édesanyám. – Húzta ki magát az anyja mellé állva.

– No, jól van. Szólok a nénédnek, hogy menjen el szólni a bankigazgatóénak, hogy elsejétől beállsz.

– Jaj, de jó. – Lelkesedett a lány.

Úgy is történt, elsejétől koszt és kvártély, meg némi pénzért, elvállalta a megbízást. Örömet lelte ebben a munkában, mert otthon is nagyon szerette a kicsiket, és olyan gyönyörűséges szép ágyban aludhat, és a szakácsné olyan jókat főz, hogy sok ételnek még a nevét sem hallotta, nemhogy azt tudná milyen ízű.

Nagyon megszerették a háziak a szorgalmas, szerény kislányt. Annyira igyekezett megszolgálni az ellátását, hogy amikor a kislány aludt, ő minden házimunkából kivette a részét.

Egyik nap a családhoz vendégek érkeztek vacsorára.

– Magduskám! – Szólt a ház asszonya, amikor bejött a gyermekszobába vacsora előtt, – szeretném, ha ma különösen jó lenne a baba, mert nagyon fontos vendégek érkeznek hozzánk.

– Azon leszek nagyságos asszony. Jaj de gyönyörű a nagyságos asszony, ilyen szépséges ruhát én még nem láttam, csak a kisbaba mesés könyvében a királykisasszonyon. Megtetszik engedni, hogy megsimítsam?

– Csak ha tiszta a kezed.

– Igen megmostam vacsora után, jó szagos szappannal.

– Akkor jól van.

A kislány óvatos érintéssel simította végig a vörös bársony estélyi ruhát.

– Olyan puha, mint a kiscica szőre. Mondta átszellemült mosollyal. Az asszony hirtelen felnevetett.

– Na jól van, most már figyelj a kicsire, és ne engedd, hogy sírjon. A kisbabának ma különösen sírós napja volt. Bármit próbált, hogy csendbe legyen, ne zavarja a vendégeket, csak nem tudta elcsendesíteni. Tisztába tette és a pelenkát bevitte a fürdőszobába.

A piperepolcon egy érdekes kis dobozt fedetett fel. Kibontotta, és meglepetten felkiáltott.

– Jé mennyi lufi, mint a búcsúban. Kár, hogy nem színes. Na ez jó lesz, felfújom a babának és attól majd csendben marad.

Hozzá is látott azon nyomban. A felfújt gumikat körbe a kiságyra kötözte cérnával. A kicsi a sok imbolygó hólyag láttán elcsendesedett. Örült a kislány, hogy mégiscsak el tudta csendesíteni a babát.

Már jó ideje ezzel játszott, amikor a vendégek vacsora után bejöttek a gyerekszobába megnézni a kisbabát.

Amint beléptek, a ház asszonya felsikoltott és berohant a fürdőszobába, a férje követte. A vendégek is kihátráltak az ebédlőbe nagy kuncogások közepette. Nagy hangzavar támadt, az asszony sírt, a férje duruzsolt valamit.

A kislány elcsodálkozva kérdezte magától:

– Ezekkel meg mi történt?

Sok év telt el azóta. A dadusból nagymama lett.

Ma különösen sírós napja van a kis unokának. Mindent megpróbál, hogy elcsendesítse. Teát kínál, gügyög, becézgeti, de minden kevésnek bizonyul.

– Gyönyörűségem, mit szeretnél? Ha ölembe vagy, ha leteszlek, csak sírsz. Egy régi, halvány emlék tűnik elő a messzeségből, amely mosolyt varázsol arcára. A kisbaba elcsendesedik és visszamosolyog a nagymamára.

Farkas Eleonóra: Mese az évről

Nagy fatörzsön gyenge vessző,
évgyűrűje mind tekergő.
Égre tör tizenkét ága,
visszahajlik hét virága.

Nem akad e földön párja!

Hangulat ha változik,
Nap hevében zárul-bomlik,
be is rozsdál, meg is fonnyad,
mert az élet rá gondot rak,

míg eltelik napra új nap.

Menyegzőkön színt pompázik,
de bánattól szirma fázik,
s a természet hóbundáján
bezárul e furcsa látvány,

s pihen kikeletet várván.

Így telik el minden évszak
míg az éjre reggel virrad.
Szomorú, vagy vidám percek
életünket ezzel festik meg.

Titkát neked kell keresned!

Bor István Iván grafikája

Somossy Katalin: Őszbe...

Őszbe felejtkezett nyár
búcsúzik rohanva már.
Csillan sápadtan
a Nap a fák csúcsán,
lehulló avarán.

Borzas fejű krizantémok,
lila – fehér – sárga virágok,
zöld, bronzba hajló,
levelek között, s az
öröm is már sápadt
fénybe vegyül.

Mohácsi Józsefné Zsóka: Kutyánk szerelme

Kutya fiúnk és a szomszéd kutyalány
Nyála folyik a kutyalány után
Gyorsan telnek a percek
Míg egymás mellett menetelnek

Sóvárog a kamasz kutyánk
A szomszéd kutyalány után
De jó lenne velejárni
Bokor alá csábítani

Oda menjünk hol nincs senki
Ott lesz jó majd szeretkezni
Heves ostrom sokáig tartott
Míg a kutyalányka igent mondott

Indulnának végre haza
De kutyalánynak kérése van
Ne siessünk nagyon haza
Van addig még egy-néhány fa

Kamasz kutyánk mélyen hallgat
Csendes lett már alig vakkant
Ami maradt, nagyon kevés
Elcsitult a lelkesedés

Vargáné Mohácsi Kinga: Macskazene

Nyalka macska legény hejha
Udvarolni készülget ma,
Fényesre pedri a bajsát
S szépre nyalja a bundáját,

Hölgyikéje várja nagyon,
Kikukucskál már a lyukon,
Kéjesen szépíti magát
El ne riassza lovagját,

Nemsokára találkoznak,
Bokrok alján burnyákolnak,
Sóváran lesnek egymásra,
Csalfa macskatáncot járva.

Macskazenét óbégatnak,
Hajnalig is udvarolnak,
Messzire zeng már a hangjuk,
Sicc-sicc kiabálnak rájuk.

A kémlelő szemek elől gyorsan
A háztetőre bújnak szorosan,
S mire álmuk beteljesül
Odakint is szép nap derül.

T. Bognár Márta: Doktor bácsi

Dr. Gaál Imre főorvos reggel a szokásos módon felkészülve beült autójába, hogy munkahelyére, a kórházba hajtson. Szép, napsugaras reggel volt, a kedve is jó, kipihenve kezdheti a napot. Minden jól ment, addig, amíg „dugóba” nem került. Optimizmusát nem veszítve, gondolatai ide-oda szállkostak:

– Nem baj, ez hozzátartozik a reggeli csúcsforgalomhoz, majd túl leszek rajta! Nem akarom elrontani a kedvemet, hiszen mi bajom lehetne? Szeretem a munkámat, a munkatársaimat –, úgy érzem ők is tisztelnek, szeretnek. Jó sebésznek tartanak –, és szerénytelenség nélkül – én is annak tartom magamat. Igaz, most egy parányi szorongás van bennem, mint mindig, amikor gyermeket kell operálnom. Szegény kicsi lány! Nagyon fájhat neki a zúzódott karja, lába, de milyen kis hős: nem panaszkodik, csak a szemén látszik, hogy szenved! Vajon honnan veszi ezt a nem gyermekre jellemző erőt? – Na, de kikecmeregtem a dugóból, iparkodom, hogy még beszélgethessek egy kicsit Zsuzsival, mielőtt elaltatják.

Szobájába érve magára vette hófehér, ropogósra keményített-vasalt köpenyét, és elindult Zsuzsi szobája felé. A kislány már várta, hiszen mióta behozták, minden reggel meglátogatta. Most is öröm fénylett ibolya-szemében, amikor meglátta a szeretett doktor bácsit. Hát hogy s ne szeretné, amikor olyan kedvesen elbeszélget vele reggelenként. Öt éves kis szíve szeretetével fordul most is hozzá:

– Mondd, doktor bácsi! Ma fogsz megoperálni?

– Igen! – mondta Gaál doktor és leült a kis lány ágyának szélére. – Ugye, nem fogsz félni? Hidd el, nagyon fogok rád vigyázni, és amikor felébredsz, már itt lesz melletted anyukád is.

– El fogsz altatni? – kérdezte Zsuzsi tágra nyílt szemekkel. Látszott, hogy erre nem számított. Egy kis félelem is volt abban a tekintetben.

– Nem én foglak elaltatni, azt egy másik aranyos doktor bácsi csinálja, de előbb kapsz egy picit szurit, és akkor már olyan bátor leszel, hogy csak na!

– Jó! – hagyta helybe Zsuzsi –, de előbb lenne egy kérésem. Tudod, otthon, mielőtt elalszom, anyukám mindig imádkozik velem. Most nincs itt az anyukám, már nem engedik be, kérlek, most te imádkozz velem! Jó? Gaál főorvos egy pillanatra megdermedt, majd az ablakhoz lépet, és hosszan nézett ki azon. Nem az őszi fákról lepergő levelek színjátékát nézte, hanem a gyerekkorába tekintett. Gondolatai messze szálltak a múltba. Igen! Valamikor ő is imádkozott az anyukájával elalvás előtt, de reggel is, meg a vasárnapi miséken is... Ó, de sok év múlt el azóta! Anyja iszonyú kínok között halt meg, pedig ami emberileg lehetséges, mindent megtettek érte, hogy könnyítsenek szenvedésein.

Ő sem panaszkodott, mint ez a kicsi lány –, talán ő is az imádságból merítette erejét a nagy küzdelemben... Azóta nem imádkozott... Mit válaszoljon most Zsuzsinak? Hogy már nem tud imádkozni? Nem tud mit mondani az Istennek, aki megengedte azt, amit átélt az édesanyja ágyánál –, pedig már gyakorló orvos volt akkor?! Nem! Ez nem fog menni! Isten! Te rég meg nem szóltott, segíts most nekem! Visszafordult a kicsi ágya felé, de könnyeivel küszködött, amikor látta azt az angyalarcú, bizakodó gyermeket, aki tőle várja, amit már rég nem tett meg.

– Jól van, kicsi csillag! Imádkozzunk!

Az imádság megkezdését a belépő nővér zavarta meg. A főorvos intett, hogy adhatja a „kóktélt” -, majd hozzákezdett: – Istenkém! Nézd! Én most el fogok aludni, de kérlek, álomban is légy velem és vigyázz rám. Add, hogy a sikeres műtét után ismét köszönthesselek Téged, anyukámat, a napsugarat és a doktor bácsit, aki nagyon fog rám vigyázni a műtét alatt, úgy, mintha az ő kislánya lennék. Az altató orvos bácsit és a nővérekét is áldd meg, segítsd az ő munkájukat is, hogy még sok beteget meg tudjanak gyógyítani! Istenkém, bízom Benned! Ámen.

Mire az ima véget ért, Zsuzsi már laposakat pislogott. Még eluttogta, hogy „ámen”, és enyhe kis mosoly bujkált a szája szegletében. A kislányt elvitték, a főorvos pedig igazi könnyecseppeket törölt ki a szeme sarkából. Tudta, érezte, hogy suta kis ima volt ez, de kifejezte az ő kérését is...

A műtét jól sikerült, minden simán várakozáson felül zajlott le, és Gaál doktor érezte –, amire már nagyon régen nem figyelt –, hogy az Isten fogta a kezét, segítette a szikét a vágásban, és tette könnyűvé az operációt. Műtét után kis sóhaj szakadt fel a lelkéből: „Köszönöm, Istenem!”... Könnyűnek és boldognak érezte magát. Majd elvégezte a többi műtétet is, de mintha most gyorsabban suhant volna az idő. Semmi fáradtságot nem érzett még az utolsó után sem.

Átöltözött és sietett Zsuzsihoz. A kislány ébredezett. Anyukája is már ott volt: fogták egymás kezét. Mikor Zsuzsi meglátta az orvost, derűs mosoly sugárzott az arcán:

– Anyukám! A doktor bácsi imádkozott velem mielőtt elaludtam – uttogta, aztán egészséges, mély álomba merült a gyenge, meggyötört kis szervezet. Édesanyja könnyes szemmel mondott köszönetet.

Dr. Gaál hazaindult. Most már a lassú közlekedést sem vette észre, egyre csak az édesanyja és Zsuzsi járt az eszébe. Most értette meg, hogy milyen hatalmas, erős hit lakozott mindkettejükben –, az egyikük már érett hittel, a másikuk most éledező bizalommal fordulván Istenük felé... Elalvás előtt ismét felrémlett előtte a kicsi gyermek nagy kérése, hogy imádkozzon vele. És mit ért el ez az ima? Könnyű kezeket, gyors, sikeres műtéteket, lelki biztonságot és nyugalmat. Hát, ha ez így van, akkor...

„Miatyánk, ki vagy a mennyekben...” jutottak eszébe a rég ki nem mondott szavak... és mire befejezte, ő is könnyű, nyugodt álomba merült.

– No, azt már tartsd meg, de remélem hogy ez többet nem fordul elő, mert még a múltkori huncutságodat sem felejtettem el, amikor bepanaszolt a molnárné. Amikor beteg volt anyád, és nem ment a malomba takarítani. Te meg már el is temetted, és a torra kértél tőle pénzt. A szerencsétlen majd hanyatt esett, amikor a meghótt asszony másnap beállított hozzá. Vigyázz, mert egyszer elcsaplak, ha hiába tanítalak a jóra!

– Megjavulok instálom, megígérem.

Ijedten hátrált kifelé, mert eszébe jutott amit az asszony mondót neki a minap.

Úgy tűnt, hogy Marci megtartotta az ígéretét, mert mostanában nem volt rá panasz.

Azonban az történt a faluban, hogy a levágott borjúról kiderült, hogy veszett volt. Mire ezt megállapította az állatorvos, már vagy húszan, harmincan ettek belőle. A faluban nem volt védőoltás, Így az érintetteket Pestre kellett felküldeni az oltás sorozatra, a falu pénzén. Bejön Marci nagy nyögdecselve a főjegyzőhöz.

– Tekintetes főjegyző úr, tessék mán engem is abba a fővárosba küdeni, mert én is ettem abból a bornyúból.

– Teee? Nem is jártok a mézárszékbe.

– De most vót Rozál és mink is vettünk belőle. A főjegyző gyanakodva mérte végig.

– Na erről nem nyitok vitát. Tehát te is ettél abból a borjúból?

– Igen, bizony, és már moco rog is bent valami. – Fogta fájdalmas arckifejezéssel a hasát.

– No akkor nincs mit tenni. Csendőr urak! – Szólt be a főjegyző a szomszéd helységbe, ahol a csendőrök tartózkodtak. – Jöjjenek már és az udvaron lőjék agyon ezt az embert, mert azt mondja meg van veszve.

A csendőrök azonnal kijöttek, és hozták magukkal a puskájukat is.

– Itt vagyunk főjegyző úr. – Mondták szigorú tekintettel.

– Jaj, jaj nem úgy gondoltam én. Mán jól vagyok. – Megrémülve, szaladt kifelé, miközben szemrehányóan visszakiabált.

– Hogy a tekintetes úrnak mik nem jutnak az eszébe, nahát! Mán nem is csak elcsapni akar?

A két csendőr jót nevetett.

– Na ez jó lecke volt, főjegyző úr, ez ezerszer meggondolja ezután, hogy hazudjon valamit.

– Tartok én attól, van neki magához való esze. Elgondolom, ha még írni, olvasni is tudna, mi lehetne belőle?

Varga István: Húsz forint

– Bácsi, bácsi aggyon má húsz forintot! – Kiáltott a közeledő férfi felé egy szutykos hat éves forma gyerek. A férfi ránézett, megigazgatta fehér kesztyűjét, egy pillanatra megállt.

Jó fogást keresett sétapálcáján, majd ridegen megszólalt.

– Minek az neked te fiú? Menj el dolgozni! Jó karban vagy, bármelyik szatócs felvesz.

– Nem lehet kérem, én félkezű vagyok, a 14-es háború elvitte a bal karomat. Láthatja az őúraság.

– Ne szájalj velem te pimasz kölke! – Csattant fel a férfi meglendítve a sétapálcát.

– Na jó, itt van három krajcár, aztán jól viseld magad! – Szólt fújva egyet, és tovább ment.

A fiú kihúzta bal karját a nadrágszárból, és most a jobbat rejtette el.

– Bácsi, bácsi aggyon má húsz forintot! – Szaladt át az utca másik végére, megpillantva egy őszes öregembert.

– Jól van jól. Adok gyermekem. Mondtam már anyádnak is, hogy kisegítem, de nem szólt soha.

A fiú döbbsenten nézte az öreget. Ki lehet ez a bácsi, aki ismer minket? Röppent át agyán a kérdés. Az öregember zsebébe nyúlt és kivett húsz forintot.

– Vidd fiam. – Mondta halkán, s lassan tovább indult, majd megfordulva hozzátette. – Anyádat ne keresd, velem van.

Ekkor hatolt agyába a felismerés.

– Nagypapa! – Kiáltotta, de már nem volt senki az úton. Nagypapa régen meghalt. Gondolta miközben lélekszakadva rohant hazafelé. Benyomva a kiskaput rohant be a házba, megsem állva a tisztaszobáig, ahol anyja feküdt.

– Édesanyám, édesanyám! – Szólongatta. – Ébredjen, láttam nagyapát! Ott járt a Józsefvárosban! – Szólongatta az asszonyt, de már hiába. Nem mozdult többet. A fiú kezében görcsösen kapaszkodott a húszas.

Az ajtóban megjelent a szomszéd asszony Örzse anyóval, a régi bábával. Csak halkán mondták összenézve:

– Nem kell már orvosság, pap kell. Elvitte a tífusz. A fiú hirtelen hideg suhogó hangot hallott, majd jó meleg anya érintést érzett arcán.

– Az öreg... – mondta könnyes szemmel – nem is nagypapa volt, hanem a vén halál.

*Z. Farkas Erzsébet: Kézcsodák életfái
Domahidi Klára és Majorváry Sz. Sándor
festmény kiállításán*

Új képtár született
amely sorsok fonalán végigvonul
a vár és a kereszt
perdülő gondolatainkba hull.

Telihold világít
a magányos csónak nádasába
festői ecset int
vándorolj át a téli tanyára.

Tündöklő érzelem
szomjas galamb, őskői kerek templom
pannonhalmi éjen
a színek varázsait táncolom.

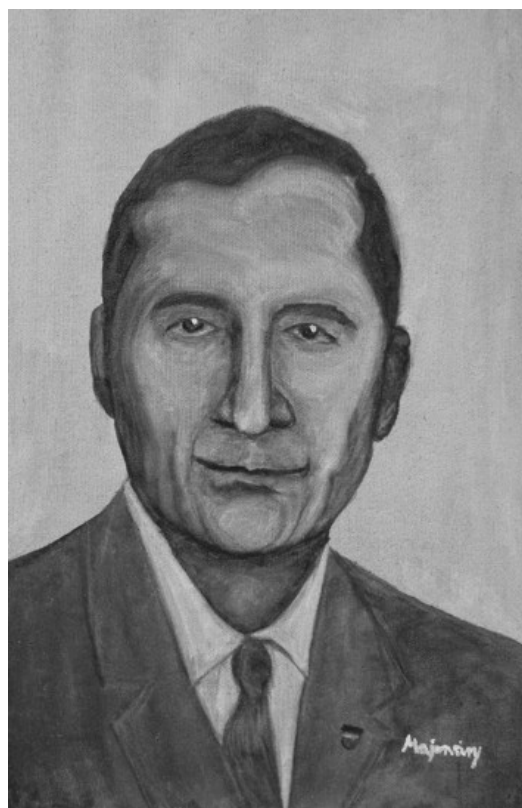
Életfa kereszttel
beteljesül a sok ecsetfutam
csodák a kezekkel
a kiállítás üzenete meghat.

Kutatom a titkot
elődeink simogatják lelkem
Wass Albert és Ady Endre mögött
sötét kereszték szürkületben.

Virágok, téli táj
lelkem képekké átsugározzák
röpül a sasmadár
a festői kézcsodák, életfák.

*Domahidi Klára: Az őskői
kerektemplom*

Majorváry Sz. Sándor: Wass Albert

Bari Gábor: Emlékképek
/Alkotótábor 2008/

Tarcalra jöttem, Zemplén-ölbe.
Szűkebb hazamba, megbűvölve...
Várt sok barát,
hegykaréjok és szőlős lankák,
gondolatvonzó párás síkság;
köszöntelek hát!

Messziről néztelek sóvár szemmel
mögötted, volt hazám dereng fel,
Tokaj hegye!
Közelen állok telt pohárral
– nincsen megtöltve csordulással –,
ragyog leve.

Bájos pincérlány elénk hajol,
hajlása pírt kelt az arcomon,
Ő is tudja...

Kedves mosolya csupa kellem,
megpihen szemem két szép mellen,
lelkem dülja.

Tavaszi, nyári, őszi dalokkal,
olykor búsongón-szép tartalommal
verselgetünk.
Néha, vitázunk formát bontva
bírálat hangzik, – nem mogorva –,
s együtt megyünk:

pincevendégnek bort kóstolni
szép, magyar nótákat dalolni;
boltív remeg!
Külvilág, gond, baj elfelejtve,
gádor, e népet mért rejtette?
nem tudják meg?
Kálmán gazda és Lajos bácsi
étel, itallal megtraktálni;
szívök meleg...

Idősotthonban, Keresztúron
Jónás imáját elé súgom
értő fülnek.
Több társ vidámít méla arcon,
úrrá lesznek a fájó harcon,
felderülnek...

Tarcalra jöttünk, hívó körbe.
Templomi csendbenadtunk közre
Isten-áldót...
Szándékunk szép volt s hitvallásunk;
gyülekezetben reményt lássunk?
Aldás-békességet köszönve,
visszavártok?

Mohácsi Józsefné Zsóka festménye

Szalay Anikó: Nyílik a nyár

Nyílik a szivárvány nyár,
mint rózsza sodrott szirma ring,
édes illattal terhes a világ,
álom és valóság arcon simít.

Időben, térben, végtelenben
fut az élet, készül a jövő,
s a Te megújult szíved-lelked
sejtjeidben más-más testet ölt.

Zúgó vihar, kacagó napfény,
vízözön és bársony fuvallat,
színes tarkaság, mely eléd lép
és mutat sötétet, fényt,
mely ragyogtat vagy éppen eltakar.

De szíved békére int a zűrzavarban.
Csendje feltölt, s új embert teremt.
Ugye érted a kérést? A hangok kavalkádja
feléd száll sietve, és néked üzen

a harmat, mely fűszálak hegyén libben,
a felkelő nap, a nyugvó alkonyat,
tedd amit lehet, biztos lehetsz benne:
győzni fog erőd, s egy szent akarat!

Sallai Zsolt: Üzenet

Ha magányos a lelked,
gyere közel hozzám,
ha elhallgat csened,
csöndemmel betakarnám.

Amikor fáj a szíved,
s értő társra vágyik,
megtalálom benned,
mi legjobban hiányzik!

Füder Tibor: Melódiák

Új nap, eljött egy újabb reggel,
Talán újra kinyithatom szememet.

Nézlek téged, nézel engem
Újra és újra,
S azon fantáziálunk,
Lehet-e ellenállni a Napnak,
Amikor ösztöneink így hajtanak.
Vagy csak baleset által adom magam
Hozzád?
Nem lehet, amikor a lelkünk lett a
Hazánk.

Van, hogy a fagy a földje a lángnak,
És az ösztönök a lángnak ellent nem
állnak.

Újra és újra megpróbáltuk elfeledni,
Amit nem lehet,
A melódiát, amin ajkunk újra és újra
Felnevet.
Azt hittük baleset által fónódnak
köztünk
A harmóniák,
De a megtapasztalások, s nem az
emlékek
vezetnek hozzád.

Új nap jött el, egy újabb reggel
És kinyíltak a szemek,
Amíg megpillantottuk egymást.

*Leskó Imre: Kifátások alulnézetből
születésnap előtt*

Se lyukas kalapom,
se lyukas garasom nincsen.
Szekrényem polcain
szerényen szunnyad a kincsem.
Igényeim tere,
óhajaim fele csupán álom,
azt hittem alkottam,
távolodó múltam bánom.
Elmúltak vágyaim,
el is feledtem már régen,
mit is forgatgattam
életem hosszabbik felében.
Álmaim elszálltak,
foszlányit írom olykor,
képzeletben ring csak,
egyre messzebről, a „Jobb kor”.
Túl sokra nem mentem,
magamnak mély vermet ások,
ha már elég mély lesz,
bele szédülve felkiáltok!
Mélyről kell indulni,
úgy érheted el a felszín,
akkor lesz felszínes
az ábránd, s a hit- tévhit.
Ne csapd be önmagad,
a viszony is viszonylagos már,
míg győzelemre vársz,
csak a megsemmisülés vár.

Szádváry Margit: Hírnév

A hírnév ma sokszor
kirobbanó botrány,
pőrére vetkőzés
testileg, lelkileg,
kirakatba tett másság,
mohón kattogó masinák
lihegő média, ami felkap,
csépel, majd leejt a mélybe
és ha nincs bohócruhád
bugyraiban még egy, mindegy,
hogyan érték vagy bővli,
csak beszéljenek róla,
szánalmasan olcsó megmérettetés,
de ez van, mikor a „valakik”
eladják magukat, és a pénz az úr.
Az igazi hírnév az más,
áldott tehetség,
teremtő érték,
fáradságos munka,
gyümölcsöző befektetés,
becsületes múlt, jelen
és öröklét jövő.

Domahidi Klára: Szívrezdülés

Nyiss kaput a szíveden,
fény suhan a lépteden.
Nyújtsd ki kezéd,
érintsen szád,
és megérkezem hozzád.
Ha körbefonnak karjaid,
valóra váltom álmaid.

Horváthné Demény Zita: Kegyelem forrása

A hegy ormain még köd ül,
de a lankán már a nap sugarai
itatják gyér melegükkel a színpompás erdőt.
Ezernyi szín, mint a szivárvány színei,
mely eső után az égboltot
és a földet összeköti.
A madarak dalolnak,
az erdőben szarvas párja után kutat,
mókus eleségét keresi.
Ősz van.
Ám ez nem változtat azon,
mely Hozzád kapcsol, Uram.
A természet változik,
a világ is, mely csalárd és hazug.
Komisz kölyök,
mely intésre szorul, de
milyen jó, hogy kegyelmed eltakar.
S bármerre is nézek, járok
Te mindenütt ott vagy,
mert a világoosság lett az életem
s a sötétség eltörpül a fény alatt.

Hornok Magdolna festménye

*Lukácsné Emmike: Ajánlások
/Aforizmák/*

Leírni az igazat csak tiszta szívvel lehet.
Örömet okozni verseimmel, igaz szeretet.
Az író kezét az Isten vezeti!

Kis verseimet annak ajánlom,
Ki jó szívvel olvassa ezen kis írásom.
Kívánom, hogy sokáig forgassa,
Legyen segítségére, ki ezt neki írta.

Kinek gyermekkora szeretetben telik,
Az a felnőttkor keserveit könnyebben viseli.
Visszagondol a múltra,
S igyekszik boldog leni újra.

Kinek e verseskötetemet ajánlom
Kívánom, legyen élete boldogság,
Béke, egészség és álm.

Az a gyermek, kinek élénk a fantáziája,
Őt az Isten írásra küldte a világra.

Szegő András: Tenger partján

Elnézem a tenger kékjét
Mintha szemed látnám,
El a hajók érkezését
Mintha jöttöd várnám.
Kékre festem az égboltot,
Mindent szépnek látok,
Szemed fénye csillogtatja
Az egész világot.

Felhő jött a napom elé
Elhalványult fénye,
Nem is olyan szép már nekem
Most a tenger kékje.
Nem nézek a messzeségbe
Reád nem is várok,
Megutáltam, meggyűltem
Mindent mit itt látok.

Odessa, 1945

Lindák Mihály: A teljességet vágyod

Megismerni a teljességet vágyod,
kósza szellőként a világot járod.
Permetként lehulló harmatcseppek
nyomán felizzó vad szenvedélyek
testünket, lelkünket elborítják.

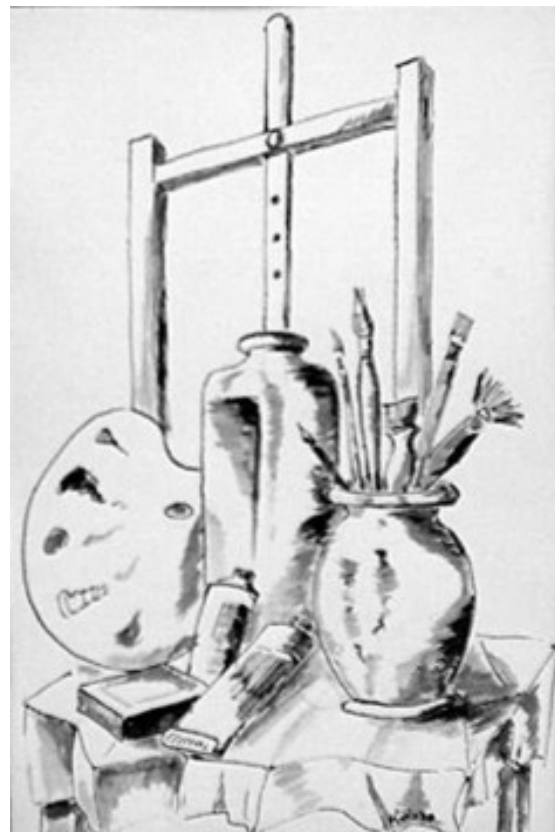
A kiszínezett fantomképet kergeted,
hű kedvesed, ideálotat keresed.
Az órán lassan lepergő homokszemek
végét jelzik elfogyó reményeidnek.
Lebukó nappal jelen, jövő eltűnik.

Tamás István: A megálmodott ország

Álmomban bolyongtam a Kárpát-medencében.
Kerestem sorsomat, a Duna-Tisza közében.
Gazzal benőtt földek, omladozó tanyák,
Árpád fejedelem, ez lenne e Hazád?

A Hatvannégy Vármegye egy emlékkép csupán,
A várak leomoltak, a nagyalföld kopár.
Szürke marhák legelőit nem látom sehol,
végig a pusztán betonút lohol!

Tenyészlovak hátán ismeretlen ember,
nem tud mit kezdeni a szép magyar nyelvvel!
A karikás ostor nem illik kezébe,
akár egy bohóc ül szép lova nyergében.
Árpád fejedelem, ez lenne, e hazád?
a megálmodott csodás, nagy Magyarország...!

Kolozs József Sándor grafikája

Mohácsi Józsefné Zsóka: A virágzó bosszús tavasz

Napsugaras vakító napfényre ébredtem vasárnap reggel. A fák és a bokrok is eső után hirtelen minden friss zöld színben tündököltek, a kajsziarack fák rózsaszínben pompáztak, gyönyörű látvány volt. A szabadban nagy nyüzsgés indult, madarak csiviteltek, bogarak röpködtek. Viktor sokáig dolgozott, node vasárnap van délig alszom – gondolta. De a kutyák is bezsongtak, csaholtak, ugattak, már hajnalok hajnalán. Ugattak, mert elment a gazdájuk, ugattak, ha hazajött, ugattak, ha valaki végig ment az utcán. Viktort már fél hatkor felébresztették, dühösen forgolódott. – Nem és nem bírom – hangosan szitkozódott. Felesége forró kávéval lépett be a szobába.

– Hát te mióta beszélsz már magadban? – és jót nevetett.

Viktor felugrott és öltözködni kezdett.

– Hová mész?

– Mindegy akárhová, de megyek!

– Gyere, inkább beszéljünk.

– Nekem most ne prédikálj! Déle itthon vagyok. – és elviharzott a kocsival.

Még visszaszólt:

– Prédikálj a kutya uraknak, hogy ne koncertezzenek!

Viktor pont délre meg is érkezett. Fehér nadrágja, fehér cipője felvillant, ahogy kiszállt a kocsiból, a füves járda szélén egy nagy rakás kutyapiszokba rögtön bele is lépett, de úgy, hogy az a fehér cipőjén két oldalt felfröccsent a cipőfűzőig. Viktor feje vörös lett dühében, és kontroll nélkül szitkozódott. Felesége és a fia éppen a kaput akarta kitérni, de olyan nevetés jött rájuk, hogy felesége inkább visszafutott, és a fürdőszobából kihozta a papucsot férjének. Fia próbálta apját megnyugtatni, figyelmét elterelni.

Az asszony a szépen terített asztalhoz invitálta férjét, kedvenc ebédjéhez. Az asztalon tavaszi virág, a kedvenc zenéje szólt halkán. Ennyi kedvességre már a férj is felfigyelt még dühében is. Végül átöltözve és megnyugodva leültek az asztalhoz ebédelni.

Igen kellemesen társalogtak ebéd közben el is feledve a kutyás konfliktust. Már éppen a feketekávét kavargatták, mikor a csengő szólalt meg élesen. Fia barátnője csapta be kocsija ajtaját. Vidáman, hangosan közeledett, örvendezve a tavasznak, a sok tavaszi virágnak, a csivitelő madaraknak. Ölében tartva egy kaukázusi juhász kutyakölyköt hozott.

A barátnő ahogy letette öléből a kutyát az rögtön felugrott Viktor ölébe, és a fehér nadrágja kutyaszőrös lett.

A férfinak tágra nyílt szeme, amikor észrevette, hogy a kutyán piros mellény, a nyakán nyaklánc szerű öv, a két első lábán pedig karperec csörren meg. A kutya váratlanul jól összenyalta Viktor arcát.

– Már csak ez hiányzott! – gondolta a fia, apjának elvörösödött, dühös arcát látva.

Viktort olyan undor fogta el, hogy a kutyát lesöpörte öléből. Az vinnyogva repült el jó messzire.

– Na nekem ebből elég volt! – kiáltotta.

A barátnő ijedten, megsértődve csókolgatta a kutyáját kocsijáig, majd elrobogott.

Fia csak állt ott egyedül maradva. Olyan gyorsan zajlott le minden, hogy szólni sem tudott.

– Hát ez is a tavaszhoz tartozik – gondolta magában –, ez a kutya komédia!

Mohácsy D. Csaba: Egy nem mindennapi történet

Oszkár kiment az édesanyja sírjához. Csak ott tudott igazán megnyugodni. Ott talált lelki békességet és ott lelt vigaszt háborgó lelkében. A seb még nagyon friss, a napokban vesztette el a leg-drágább kincsét.

A mellette lévő sírhoz egy fiatal nő közeledett talpig fekete ruhában. Oszkár jól megnézte magának. Még sohasem látta. A sír teljesen új volt. A koszorúk, amelyek borították, teljesen frissnek látszottak. A nő nagyon szép volt. Ekkor a következő dolog történt: a nő egy üveget vett elő, de nem tudta kibontani. Gondolkodásba esett, mit tegyen? Ránézett a férfire:

– Segítene? – kérdezte.

Oszkár készségesnek mutatkozott. Anyjáról való gondolkodását a nő kizökentette egy pillanatra. Átadta az üveget. A férfi borivó ember lévén, mindig volt nála bornyitó. Kinyitotta a palackot. Csak ekkor vette észre, hogy a palackban egy 1987-es évjáratú, névre szóló 6 puttonyos Tokaji Aszú volt!

– Jó drága! – bökte ki.

– Igen – mondta a nő –, egy ilyen palack 16.000 Ft-ba kerül! Oszkár rámeredt a nőre. De ekkor teljesen elakadt a lélegzete. A nő az egész palack bort ráöntötte a sírra. A férfi azt hitte, hogy rosszul lát! Azt hitte, a nő nem ép elméjű! Az látta a férfi arcán a döbbenetet, majd kisvártatva megszólalt:

– A férjemet autóbaleset érte. Frontálisan összeütközött egy másik kocsival az autópályán. Azonnal meghalt. Ma van a névnapja. Ez volt a kedvenc itala. Ezért határoztam úgy, hogy elhozom ide és ráöntöm az egészet a sírra. Döbönt csend következett. Oszkár megjegyezte:

– Ilyen szeretetet még sosem láttam!

A nő ezután sarkon fordult, és elment. Oszkár tovább maradt, és arra gondolt, hogy ő sosem lenne képes egy ilyen cselekedetre.

Jeney András: Már nem tudod meg

Tüdőembóliában haldokolva,
Kiégetett szívű agyaggolyóbis...
Üres medrében lángol a folyó is,
Levélen hullafolt virul, s a rozsva.

Ufó-idő a holnapot tapodja.
Évmilliókra sivatagi port hint,
Szőlőtökére fejsze vési: volt, nincs;
S ha mentenéd, lennél világ bolondja.

Hektárnyi zöld ha gyógyírt is lehelne,
Kristály bor íze, mondd, kinek teremne? –
Míg érleled, doppingolt pillanat lehangy.

Futsz hát vele, s nem is fáj már, mi eltűnt,
Mert élni kell, pusztuljon bár a Földünk;
És már sosem tudod meg azt: a Föld – te vagy.

Belinszky Irén: Békesség madara

Anyanyelvünk fehérszárnyú békegalamb,
Átrepül hegyeket, s vészes határokat.
Óriás tengerek sem állhatják útját,
Hit, remény, szeretet erősítik szárnyát,
És szabadságvágyát.
Száll, száll sebes szárnyon, hullajtva tollait
Hirdeti a békét, legszentebb vágyait.
Ne löjjetek rája, meg ne sebezzétek!
Békesség madara, zöld ágat visz nektek, -
– Zöld ágat visz nektek...

1956. november 25.

Simon M. Veronika festménye

Rambács Istvánné: Édesanyám frissen sült kenyere

Visszaemlékszem a régi, szép időkre,
Mikor édesanyánk a kenyeret sütötte.
Mennyi aggodalom, mennyi fáradozás,
Mert a kenyérsütés maga a szentírás.

Vajon jól csináltunk minden munkálkodást?
Jó volt e a kovász és a dagasztás?
A kemence jól volt-e kifűtve?
Emlékszem, ahogy anyánk a lángost kivette.

Mi, gyerekek, hogy' vártuk ezt a percet.
Soha, azóta nem ettem ilyen fenséges eledelt.
Kisült a vakaró, a cipó. Anyám széttörte úgy melegébe.'
Végül nagy, gömbölyű kenyerek sorakoztak rendbe.'

Ünnep volt a családban minden kenyérsütés,
Szívünket boldogság töltötte el.
Megvolt a betevő, a drága falat,
Illata szétáradt, bejárta kicsiny falunkat.

Leskó Imre fotója

*Majorors Zsuzsanna: Magyar ima
/Csöndesen, immár könnytelenül/*

URAM!

Bocsáss meg azoknak, akik 'NEM'-mel szavaztak,
mert nem tudták, hogy mit cselekesznek?!

És bocsáss meg azoknak, akik el sem mentek,
mert nem tudták, hogy mit cselekesznek?!

És bocsásd meg nekünk, az igent szavazóknak,
hogy nem tudtunk – az igazunkról – meggyőzni többeket!?

S bocsásd meg a trianoni kirekesztetteknek,
hogy esdeklésük olyan nagyon halk,
s nem jut el a jóléti fülekhez!?

Végül, Uram, bocsásd meg az Emberiségnek,
hogy 84 évnyi jajszó-folyam
máig sem jutott el a szívéhez?!

/A 2004. december 5-ről 6-ra virradó éjen/

Kolozs József Sándor festménye

L. Gál Mária: Emlékezz

Rablánc hullt a földre, kard villant az égre,
szabadságvágy költözött a magyar szívekbe.
Kik névvel és névtelenül
áldozták életük önzetlenül,
kivívták, hogy rájuk emlékezz rendületlenül!

Puskapor, csatazaj, honvéd és nemzetőr,
a lelkesült sereg mindig előre tör.
Kik névvel és névtelenül,
áldozták életük önzetlenül kivívták,
hogy rájuk emlékezz rendületlenül!

A bukás elkerülhetetlen, a földet vér áztatta,
a megtorlás a reménykedőt is elhallgattatta.
Kik névvel és névtelenül
áldozták életük önzetlenül,
kivívták, hogy rájuk emlékezz rendületlenül!

1848 Te üstökös csillag, utat mutattál:
harctól, haláltól el nem tántorodtál.
Időben kik névvel és névtelenül
áldozták életük önzetlenül,
kérlek, rájuk emlékezz, rendületlenül!

Barna András festménye

K. Fejéte István: Életem vihara...

Már azt hittem, lecsengett életem vihara.
De csak mint az utolsó villamos, mely utasok nélkül
Begördül a végállomásra,
Hogy másnap újra kezdje végtelen körútját.

Így végzem és így kezdem én is.
Parttalan sziklák tornyosulnak fölém,
És én szilaj hullámok ölén
Sodródok az árral.

Mintha a végzet mondatná velem:
Meddig tart még a kísértés,
Hol érek homokos partszakaszt,
Életemnek van-e még értelme, célja?...

Vallatom a múltat,
Kutatom a jövőt.
Mi az amit tettem,
És mi az amit meg kell tennem?...

A múltamról beszélnek árulkodó jelek,
De a jövő sok titkot rejteget.
Sorsom fonálán sokszor elmerengek,
Meg van-e írva, vagy utamat én választom meg?...

Vargáné Mohácsi Kinga: Naplemente

Gyönyörű a Nap lángkoronája
Szikrát szór a tó vizét látva.

Ballag a Nap az alkonyi égen
Lassan elpihen az éj vizében.

Bor István Iván grafikája

Lantos Tímea: Szeretném, ha éreznéd

Szeretném, ha éreznéd,
íze van a napnak,
íze van a szélnek.
Ha hallanád,
orgona színű égbolt alatt,
madarak beszélnek.

Szeretném, ha éreznéd,
a hajnalok fájdalmát,
a csendet sirató álmok,
jajgatását.

Szeretném, ha éreznéd
az ima oltalmát,
ha megérintenéd
a remény törékeny szárnyát.

Szeretném, ha éreznéd
egy vagy,
egyszeri, ismételhetetlen.
Életed játék,
pislogó gyertya,
angyal kezekben.

Egy vagy,
tévedő-
bukdácsoló gyermek-
Szívedben remények sárgulnak,
És makacsul újjászületnek.

Fazekas Imre Pál: Kincsem

kezedben élő lelke van a virágnak
érzi a szellők illatát
szíved szirmain szép színek
sziporkáznak
az ég áldása hull reád

szemeddel látom a végeleáthatatlant
földi egek muzsikáját
ajkadról már soha el-nem múlhatatlant
idők vágyak csillogását

köszönöm a sorsnak hívó dalaidat
lángod nélkül fényem sincsen
nevembe foglalt öröklét imáidat
szép szerelmem drága kincsem

Sélfey Attila: Csókjod

Ajkamra kövesedett,
Mint kacagó madarak illata.
Minden nevetett.
Arcomra ömlött a nap, éget.
Szántóföldjén vetek a szónak
Szigorú mondatokat.
Nem követelem,
Hogy mennyországom légy.
Vesztesen borul rám a világ,
Ha jó az éj álomra térek.

Majorváry Sz. Sándor: Hazavittek lábaim

Az éj hűvös mélysége
némán bújt elő az árnyékból,
az éhes sóhajok reményei
sűrűn hulltak alá az ablakok
hunyorító szeméből.

Egykedvűen rúgtam az avart
a telihold álmos fényében,
a megfáradt falevelek jajaiban
tompán visszhangzott az elmúlás
folytonos dobogása.

A csillagok lassú járása
néha lesodort egy-két
hangtalan villámot,
valahol messze
dúlt a dühös égiháború...

Templom harangja kondult
békés áhítattal,
talán tízszer törte át a csöndet,
megannyiszor átölelve
a süket, elárvult lelkeket...

és az elaggott levelekbe
újra szelek kapaszkodtak...
átlépve a nap
hátrahagyott fényeiben,
hazavittek sajtó lábaim.

Majorváry Sz. Sándor festménye

Aranyló búzaszemek antológia – 2009

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület (MAIT) és a Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület (HAT, Szerencs) Radnóti Miklós születésének 100. évfordulója és a Kazinczy Ferenc emlékévé alkalmából *Aranyló búzaszemek* címmel antológiát ad ki.

Az antológia jellemzői:

- A/5-ös méret fekete-fehér képekkel (festmény, grafika stb.), színes kemény fedeles borító, elől és hátul egy-egy festménnyel.
- A verseket és prózákat A/4-es formában, Times New Roman betűtípussal, 16-os betűnagysággal, maximum 14 oldalig fogadjuk el.

A kötetben való megjelenéshez 1 db fénykép, és (de minimum) 5-10 soros bemutatkozás szükséges! Az alkotó a bemutatkozó levélben írja le és szignózza a következőt: „*A beküldött alkotás saját szellemi munkám. Az antológia szerkesztője nevem feltüntetése mellett közölhetik az alkotásomat.*”

Bekerülési költség HAT-MAIT tagoknak 1000 Ft oldalanként (minimum 2 oldal esetén), nem tagoknak 1500 Ft lesz egy oldal (minimum 2 oldal esetén). Két oldal után fogunk kiosztani egy könyvet, ha valakinek plusz kötetekre van szüksége, akkor azt előre jelezze és fizesse be (ugyanúgy a lentebb közölt beküldési határidőig), mert csak ebben az esetben tudjuk azt garantálni.

A könyvbemutató várható időpontja és helyszíne: 2009. november 12. 15 óra, Szerencs, Rákóczi-vár, de mindenkit, aki a kötetben szerepel, postai úton kiértésítünk.

Az alkotásokat lehetőleg e-mailben kérjük beküldeni a gyorsabb feldolgozás érdekében.

Az antológia beküldési határideje (e-mail elküldése, valamint a postai feladás napja): **2009. augusztus 1.**

Aki ezen határidő után postázza antológiába szánt alkotásait, azokat már nem áll módunkban elfogadni!

Beküldési cím, **e-mail: maitkhet@freemail.hu** (az alkotásokat csatolt, lehetőleg Microsoft Word-dokumentumban kérjük, a képek mérete max. 500 kbyte legyen jpg formátumban); postai: Szabó Zsolt, 3556 Kisgyőr, Tánics Mihály u. 8.

Számlaszám: Sajóvölgye Takarékszövetkezet, 55400259-10002924. Átutalás esetén kérünk mindenkit, hogy nevét és a jogcímet tüntesse fel!

*Szabó Zsolt
titkár, a kötet szerkesztője*

Habarics Henrietta:
Valóságmorzsák fogadalmaink mögül

Élünk néhány megtört szóban.
Incelkedünk kánonokban, indulókban.
Töröld pillád! Felsegítlek.
Mégis kell, ki kell nevesselek!
Kacagok mindannyiunkon!

Tömeg – töret. Félszeg csendek.
Állunk szótlan. Feszélyeznek?
Ma hazug csókban csengnek rendek,
Ajkad ajkam. Fenyegtetlek?
Töröld szemed. Szíved lesznek.

Azt hiszed, hogy elhiszed;
Húsból, vérből karcolom,
De látom gúzsából dagasztott kenyered,
Így testedért már nem kárhozom.

Benne voltunk megtört szókban.
Incelkedsz még drámákban és indulókban.
Töröld pillád! Felsegítlek.
Halkan szipogj, s nem nevetlek!
Kacagj most mindannyiunkon!

Szabó Zsolt: Lantom könnyei

Téged sirat elmém húrjaival
A kozmosz, minden szingularitás,
Szívedbe vérző Ámorként nyilall
Lantom könnyeiről az elmúlás.

Érzem, lebegő vákuumba szív
A sok semmi, valami véges és
Határtalan, egy örök-relatív
Szerелеmbe málló szabadesés...

Lassan lelkembe omlik tér, idő,
Elsodor a görbülő téridő,
Súlya alatt rongy-szívem elszakad.

S a milliárd fényévről már elmúlt
Jövő csillaga a kővé gurult
Fény sötét partjain is könny marad.

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület köszönetét fejezi ki azoknak, akik a 2008. évi adójuk 1%-át egyesületünknek ajánlották fel. A felajánlott összeget működési célra használtuk fel.

Kérjük adójuk 1%-ával idén is támogassák egyesületünket.

Adószámunk: 18436817-1-05

Köszönettel: Szabó Sándor, elnök

Kiadó: MAIT KHE. 3565 Tiszalúc, Hunyadi u. 20

Nyomda: Z-Press Kiadó Kft. 3532 Miskolc, Liszt F. u. 16/A

Főszerkesztő: Szabó Zsolt. Szerkesztők: Domahidi Klára, Édes Richárd,
Majorváry Sz. Sándor, Varga István

Honlap: <http://mait2001.extra.hu>. E-mail: mait@freemail.hu

© MAIT KHE, 2009

Domahidi Klára: Ősz a Holt-Tiszán

Varannai Margó festménye

Bor István Iván grafikája